

РЕШЕНИЕ

№ 2817

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4468** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 10а,ал.4 вр.с ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл.10, ал.1,т.17 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на М. Г./М. G./,гражданин на Р.Турция [дата на раждане] ,притежаващ паспорт №А 28Р03716,издаден от Република Турция валиден до 31.08.2030г.

,срещу отказ на виза „Д“,издаден на 10.04.2023г. от консула при генерално консулство на Р.България в [населено място],Р.Турция.

Жалбоподателят твърди,че отказът е незаконосъобразен поради,неспазване на установената форма,съществено нарушение на административно-производствените правила,противоречие с материално-правните разпоредби и несъответстващ с целта на закона.Твърди се за извършено нарушение на разпоредби от Европейската конвенция за защита на правата на човека,като се сочи практика на ВАС.Моли съдът,да отмени оспорения отказ,като незаконосъобразен.

В о.с.з. жалбоподателят редовно призован,не се явява,не се представлява.

Ответникът–консул при генералното консулството на Р.България в [населено място],Р.Турция,не се явява,не се представлява.

Административен съд София-град,след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба на М. Г.,гражданин на Р.Турция.Жалбоподателят е подал в генерално консулство на Р.България в [населено място],Р.Турция,заявление №23001737 от 28.02.2023г.за издаване на виза тип "Д"-за дългосрочно пребиваване/л.9/.Към заявлението жалбоподателят е представил пред административния орган следните документи:сертификат от БТПП с №436/01.02.2023г./л.18/ на „М. А. И.“ със седалище [населено място] Р. Турция с представител по пълномощие в Р.България-жалбоподателят М. Г.;договор за наем на жилище от 25.11.2022г./л.17//валиден международен паспорт на жалбоподателят;шенгенска виза „С“ №006370977 със срок от 29.02.2022г. до 29.02.2023г. издадена от Р.България;препис от семеен регистър;банково удостоверение и др.

След проведена съгласувателна процедура с ДА "Национална сигурност" заявлението на молителят е било разгледано от ДАНС,по реда на инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване с ТД НС"С. З.".Предоставено е становище от директора ТД"НС" С. З.",като е посочено,че се възразява да бъде издадена виза „Д“ на лицето поради факта,че жалбоподателят е работник на М. А. и по този начин му се осигурява достъп до пазара на труда,без да са налице основания за това./л. 45/.

След проведена съгласувателна процедура по исканата виза по реда на инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г.началник на група „Миграция“ при ОДМВР-С. З./л.52/ е изразил положително становище по повод искането за издаване на виза „Д“ на жалбоподателят.

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР/л. 21/,от Генералното консулство на Р.България в [населено място],Р.Турция,подписано от консулско длъжностно лице—съветник/консул М.А.,с адресат оспорващият М. Г.,същият е уведомен,че издаването на виза е отказано с дата 10.04.2023г.Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – „жалбоподателят не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване".

В хода на съдебното производство се представиха и приеха по делото следните писмени доказателства,съгласно определение на съдът по реда на чл.192 от ГПК:справка рег.№5377 р-792/21.03.2023г./л.52/ до дирекция "Миграция" в МВР и справка от ДАНС с писмо рег. № М-18955/04.10.2023г./л.44/.

Административен съд София-град,като прецени доказателствения материал по делото,както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

Жалбата е депозирана в деловодството на АССГ на 24.04.2023г. Съгласно разпоредбата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4,не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане

на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването му на права по ЕКЗПЧОС/чл.8 т.2/. Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в срок и е процесуално допустима, по същество неоснователна.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Настоящият състав намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото е представена Заповед №95-00-254/03.10.2011г., издадена от Министъра на външните работи /л.22/, съгласно която на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства е възложено да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които могат вземат решение за отказ за издаване на виза. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, със Заповед №152/03.09.2021г./л.23/, издадена от генералният консул на Република България в Р.Турция, с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи на основание чл. 27, ал. 2 НУРИВОВР, в която фигурира издателят на отказа М. А.-съветник/консул.

В случая е била спазена предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по [чл. 35, ал. 2](#). Съгласуването е извършено по реда, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение №7, който се подписва от ръководителя на

дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Към момента на издаване на обжалваният административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. Съгласно чл. 4 от Акта относно условията за присъединяване на Р. България и Румъния, разпоредбите на достиженията на правото на Шенген, посочени в Приложение II към Акта, са задължителни и се прилагат в Р. България от датата на присъединяване (1.01.2007 г.). След приемането на Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018 година относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, обнародвано Обн. Л. ОВ. бр. 165 от 2 юли 2018 г., към изискванията за форма и съдържание, както и основанията за отказ, са приложими само основания, предвидени във Визовия кодекс – понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), последно изменен с Регламент (ЕС) 2019/1155.

С Решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 R.N.N.S (225/19) и K.A. (C-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т. 34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...)

Неоснователни са възраженията в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения по издаване на акта и неговата форма поради следното:

Актът е постановен в писмена форма, подписан е от издателя си и съдържа изложени фактически и правни основания за издаването му, поради което съдът приема, че е надлежно мотивиран. Спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК относно формата му, тъй като вписаните в отказа основания, обективират ясно волята на административния орган, позволяват да бъде упражнено правото на защита на жалбоподателя, както и да бъде осъществен съдебен контрол за законосъобразност на административния акт. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ е допустимо мотивите към акта да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото му

издаване. В настоящия случай са приложени становища от ДА“НС“ и Дирекция „Миграция“ МВР. Тези документи и установените с тях правнорелевантни обстоятелства са приобщени към акта и не е било необходимо тези факти да се приповтарят и като мотиви на издаденият отказ. Съдът приема, че в своята съвкупност те изчерпват фактическите основания, мотивирали административния орган да вземе решението си за отказ за издаване на виза „Д“ на жалбоподателят, като се явяват съответни и на цитираните в акта правни основания.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал т.17 от чл.10 на ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Настоящият състав констатира, че заявлението за виза е подадено при условията на чл. 24, ал.1 т. 6 от ЗЧРБ-търговско представителство.

В тази връзка настоящият състав следва да посочи следното: Чуждестранно лице може да регистрира търговски представител в България, при условие, че има право да извършва търговска дейност съгласно националното законодателство на държавата, в която е установено. Търговското представителство на чуждестранно лице не е юридическо лице. Търговският представител и представителството не могат да извършват стопанска дейност от свое име. Сделките, които се сключват с неговото посредничество, са от името на чуждестранното лице - принципал. Когато тези сделки са сключени с местни лица за нуждите на търговското представителство, те се осъществяват по реда за извършване на сделки между местни лица (съгласно чл. 24, ал. 2 и 3 от Закона за насърчаване на инвестициите).

С оглед така очертаната правна рамка и изложените доводи в жалбата на М. Г. , че с издаденият административен акт органа е нарушил чл.8 ал.2 от ЕКЗПЧ, като е ограничил личния му живот и правото на труд, настоящият състав следва да посочи следното: “М. А. И.“ е със седалище и регистрация [населено място] Р. Турция, като е регистрирано търговско представителство на ТД в БТПП с № 436/01.02.2023г. Решението на БТПП за регистрация на търговско представителство е с конститутивно действие. Търговското представителство на чуждестранно лице е неюридическо лице без право на стопанска дейност т.е. неоснователно се обосновава правото на труд на жалбоподателя, доколкото той не е част от управлението на търговското дружество, нито е заявил регистрация по смисъла на чл.11 от Конвенцията пред българските власти. В случая не е налице каквото и да е нарушение на правото на труд на което и да е лице, така както е посочено в жалбата и също не е налице намеса на държавните власти в упражняването на правото на личен живот на жалбоподателят, съгласно чл.8 т.2 от ЕКЗПЧ. По изложените

съображения настоящият състав намира оспорения акт за законосъобразен.

Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, оспорваният следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град 34 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г./М. G./, гражданин на Р. Турция [дата на раждане] , притежаващ паспорт №A28P03716, издаден от Република Турция, валиден до 31.08.2030г.

, срещу отказ на виза „Д“, издаден на 10.04.2023г. от консула при генерално консулство на Р. България в [населено място], Р. Турция.

ОСЪЖДА М. Г./М. G./, гражданин на Р. Турция [дата на раждане] , притежаващ паспорт №A28P03716, издаден от Република Турция, валиден до 31.08.2030г., да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

съдия: